

Udskrift af interview: Palæstinensiske Dr. Izzeldin Abuelaish: Jeg vil ikke hade. Stop volden. Vælg håb og sameksistens

MICHELLE RASMUSSEN: Goddag, jeg er Michelle Rasmussen, vicedirektør for Schiller Institutet i Danmark. Mange tak, Dr. Izzeldin Abuelaish, for at give os dette interview. Du er her i København i anledning af premieren på en dokumentarfilm baseret på din bog, {I Shall Not Hate; A Gaza Doctor's Journey}.

Du er en palæstinensisk gynækolog/obstetriker og ufrugtbarhedsekspert fra Gaza, som nu bor i Canada. Du valgte dette område, fordi du ønsker at bringe liv til verden. Du har oplevet en dyb tragedie i krigen mellem Israel og Hamas i 2009, og nu også i 2024. Alligevel rejser du verden rundt med et budskab om håb og forsoning, og du er endda blevet nomineret til Nobels fredspris flere gange.

Hvad er din personlige tragedie, og hvad er palæstinenserne tragedie?

DR. IZZELDIN ABUELAISH: Tusind tak. Jeg er kommet til København i anledning af premieren på filmen {I Shall Not Hate}, som er min livshistorie. Historierne er ikke noget, man kan læse i en bog, historierne handler om den levende oplevelse, så folk kan lære af den og leve den. Der er erfaringer bag, og man skal vide, hvem det palæstinensiske folk er. Som et palæstinensisk folk, og for mig som en palæstinensisk flygtning, og det er vigtigt, hvis vi vil vide

det, er vi nødt til at grave dybere og spørge, hvad der foregår, hvad der sker.

For at lære, for at forbinde og så for at handle. For de fleste af udfordringerne i vores verden stammer fra uvidenhed, arrogance og grådighed. Så som palæstinensisk flygtning er vi nødt til at spørge, og det er det, jeg har lært, hvad meningen er med at være flygtning? En person, som har et hjem, som har et land, som har værdighed, og som pludselig bliver smidt ud med magt, for at være nøgen i verden, berøvet værdighed, privatliv. Et hjem er ikke for krige, et hjem er kultur, er liv. Det betyder meget. Det eneste, jeg ikke vil acceptere i denne verden, er at se nogen hjemløs, for når nogen er hjemløs, bliver han udstillet for verden. Der er ikke noget privatliv, der er ikke noget liv. Som palæstinensere har vi oplevet det; under Nakba ["Katastrofen": den voldelige etniske udrensning af palæstinensere i 1948, efter at Israel erklærede sig uafhængigt], og selv nu oplever palæstinenserne det i Gazastriben. Ingen nation er blevet testet, som vi er blevet testet som palæstinensere.

Mit liv var krig. Som palæstinensere kæmper vi hver dag. Ikke fordi vi ønsker at kæmpe, men for at overleve, for at blive anerkendt i denne verden. Vi elsker livet, og vi ønsker at leve og give liv til andre, selv i katastrofetider, under krigen, den nuværende krig, smiler palæstinenserne. De giftede sig, der har været ægteskaber, fordi de ønsker at videreføre deres liv. Det er et budskab til verden om at vide, hvem palæstinenserne er. Det er derfor, jeg er kommet her, for dette budskab, hvorfra jeg kom som flygtning.

Og intet stoppede mig fra at opnå mine planer og drømme. Fra Jabalia-flygtningelejren, da jeg var barn, drømte jeg om at blive læge. Men drømmene er ikke bare drømme, og så vil de ske. Du er nødt til at have selvtillid. Du er nødt til at have håb. Når man taler om håb, er håb ikke bare et ord. Håb, du er nødt til at tro på det, og du er nødt til at arbejde hårdt for at opnå det. Intet ændrer sig spontant; du er nødt til at gøre

noget for at skabe forandringen. Så jeg drømte om at blive læge, og jeg arbejdede meget hårdt for det.

Livet lærte mig, at intet er umuligt i livet – intet. Jeg tror ikke på umulige ting. Ordet umuligt findes ikke i min ordbog. Den eneste umulige ting i livet, jeg tror på, er at få mine døtre tilbage til livet. Men de lever sammen med mig; de følger med mig overalt.

Som jeg sagde, fra Jabalia-lejren til Cairo Universitet for at få min MD [certificering], for at specialisere mig i obstetrik og gynækologi på Londons Universitet, for at komme tilbage, for at arbejde i Saudi-Arabien og i mange andre lande. At være den første palæstinensiske læge, der praktiserede medicin på et israelsk hospital. Det budskab er vigtigt. Da jeg arbejdede i Israel, arbejdede jeg der, fordi jeg troede på den mission, jeg har. Medicin og sundhed udligner, stabiliserer, socialiserer, harmoniserer og opretholder mennesker. Når jeg forløser et barn, kan ingen diskriminere eller skelne mellem det nyfødte barns gråd – palæstinensisk, israelsk, muslimsk, jødisk eller kristen. Det eneste skrig i livet, som betyder liv, er babyens skrig; det er et skrig af håb, og vi bliver glade, når vi hører babyen græde. Det betyder, at barnet er i live og har det godt. De er født frie og lige. Hvorfor tager vi ikke dette budskab med til at ligestille mennesker uden for hospitalernes grænser? Selv den fødende kvinde – ingen ved, hvem der har veer; om hun er palæstinenser, om hun er israeler, om hun er dansker, amerikaner, canadier. Det var det, jeg lærte, og det var det, jeg holdt fast i.

Så jeg specialiserede mig i ufrugtbarhed og IVF [vitro-fertilisering], og derefter et andet underspeciale, fostermedicin og genetik. Jeg ønsker altid at opnå ting, der imødekommer folks behov. Med genetik, på grund af co-sanguinitet [blodforhold/forhold mellem nære slægtninge] blandt det palæstinensiske folk – ønskede jeg at gøre noget, der hjælper samfundet. Det er medicin; det er akademisk uddannelse. Den akademiske uddannelse skal have en

menneskelig, social, sund og fredelig indvirkning på samfundet. Vi underviser ikke bare i matematik og naturvidenskab. Vi lærer folk at være mennesker og at opføre sig som mennesker.

Den sidste ting er jeg stolt af, for jeg blev ikke født med en guldske i munden. Mine forældre er simple landmænd; de blev smidt ud af deres hjemland, men de troede på, at deres børn udgør håbet. De investerede alt i deres liv for uddannelse. Så du kan se, at det palæstinensiske folk er et af de mest veluddannede folk i Mellemøsten, endog i verden. Og vi er fast besluttede, for nogen kan tage alt fra dig, men ingen kan tage uddannelsen fra os eller forhindre os i at blive uddannet. Den sidste ting er, hvordan jeg som palæstinensisk flygtning kom på Harvard? Jeg var heldig at få et stipendium til at gå på Harvard. Det eneste der trøstede mig, da jeg dimitterede fra Harvard, da jeg så mine kolleger og deres familier ved dimissionen, de var der alle sammen, men min familie kunne ikke komme, men det, der trøstede mig, var det palæstinensiske flag, som var hejst blandt andre flag. Det sagde: "Jeg er her. Jeg er Izzeldin Abuellaish. Jeg er palæstinenser; stolt af at være palæstinenser blandt dem, der er der."

Og hvad jeg har opnået nu. Jeg er på University of Toronto, professor, underviser kandidatstuderende, udfører en masse forskning, skriver, med en mission i livet. Det er det, vi har brug for, at folk har; at de spørger sig selv: "Hvorfor er vi her?" Vi er nødt til at have en følelse af formål. Når dagen er omme, skal vi forlade denne verden, men vi ønsker at efterlade en arv. Det er mit hovedmål; at have en indflydelse og gøre min del som menneske for at tænke på andre på en positiv måde. For jeg led, og jeg vil aldrig acceptere, at noget menneske lider. Menneskelighed bør sejre. Vi bør menneskeliggøre, ikke politisere. Jeg har ikke en dagsorden; den dagsorden, jeg har, er en menneskelig dagsorden, ikke en politisk dagsorden, økonomisk eller nogen personlig dagsorden.

Også for at sende et budskab til mine kære, til mine døtre, om

at jeres hellige sjæle og ædle blod ikke var spildt. Det gjorde en forskel i andres liv, for i mit liv som palæstinenser, som en trofast person, er jeg kun ansvarlig over for Gud og over for mine døtre, som bor sammen med mig. Som du ser, ser jeg dem. De spørger mig hele tiden: "Hvad har du gjort for os?" Jeg er fast besluttet på at give deres hellige sjæle og ædle blod en åre af håb og menneskelighed i denne verden, som er korrumperet menneskeligt, moralsk og etisk.

RASMUSSEN: Hvad skete der med dine døtre?

DR. ABUELAISH: Mine døtre – det sker nu for palæstinenserne i Gazastriben. Det samme som i 2009, [den israelske hær] Operation Cast Lead. Jeg accepterer ikke at kalde det en "operation", for den medicinske betegnelse for en kirurgisk operation bruger vi til at helbrede og hjælpe patienterne; ikke til at dræbe, ødelægge eller beskadige. Operationer, etisk og moralsk inden for medicin, skal være for at forbedre og helbrede folks sår; ikke for at skade og ødelægge. Så den 16. januar 2009, kl. 16.45, beskød en israelsk kampvogn mit hus og dræbte tre af mine døtre og en niece og sårede andre alvorligt. Jeg kunne ikke tro det; de var uskyldige mennesker. Jeg sagde til dem, mine døtre, at de skulle være fredsaktivister. Jeg sendte dem på fredslejre, til USA, alle steder. Og propagandaen og myten ...

RASMUSSEN: De tog af sted sammen med israelske børn.

DR. ABUELAISH: Med israelere, palæstinensere, jordanere. Jeg troede på de unge kvinders rolle og vigtigheden af deres indsats og aktiviteter. De var ikke menneskelige skjolde; de var uskyldige og studerede. Hvis jeg har 100 af mine døtre, er jeg stolt af dem. De var fokuserede på deres uddannelse; lærerne kæmpede for at have dem i deres klasser. Det lykkedes dem aldrig at få karakterer lavere end 97 procent i deres skole. De havde deres planer, de havde drømme. De planlagde og arbejdede hårdt for dem. Bessan, som var 21 år gammel, var ved

at afslutte sin bachelorgrad fra universitetet. Jeg lovede at sende hende til London School of Economics. Mayar, som var 15 år, var nummer et i matematik i Gazastriben; hun planlagde at følge min vej og blive læge. Aya, som var 14, og som planlagde at blive journalist; at være de stemmeløses stemme, at tale til andre. Min niece Noor, der var 17, og som planlagde at blive lærer.

Jeg ønsker ikke, at nogen på jorden skal se, hvad jeg så. Jeg ønskede at se Bessan, for jeg var der sammen med dem, sekunder efter at jeg havde forladt mine døtres værelse, da den første bombe kom. "Hvor er Bessan, hvor er Mayar, hvor er Aya, hvor er Noor?" De var ved at drukne i deres blod. Som de scener, du ser nu, vansirede, deres hjerner spredt ud over det hele. Mayar blev halshugget. Jeg kan ikke genkende dem.

Så hvad kan jeg gøre i det øjeblik? Når du ser dine kære blive dræbt foran dig? De er livet, de er håbet. Jeg er et familiemenneske, jeg har bragt dem til verden. Jeg afleverede dem med mine hænder. Jeg gav dem navne. Jeg ønskede altid at give dem de bedste navne, at være stolt af dem.

Så i det øjeblik mistede jeg troen på menneskeheden.

Det er det, der sker nu i Gazastriben. Palæstinenserne bliver dagligt dræbt, udsultet og berøvet alt. Og verden ser på. Det er en skam. Når jeg som læge ser en blødende kvinde, skynder jeg mig at stoppe blødningen, i stedet for at se på, hvad der sker. Verden skammer sig over, hvad der sker. Hvis de kommer for at stoppe blodsudgydelserne, hvad kan de så gøre? Vente på hvad? Vente på hvad; at få mere? Bløder vi som palæstinensere? Er vores blod anderledes end andres? Vi bløder alle den samme farve, vi elsker alle livet.

Det er på tide, at verden for en gangs skyld støtter menneskeheden og zoomer ind og handler positivt. At inspirere verden til at der er håb; at vi forandrer os. Vi diskriminerer ikke på baggrund af farve, etnicitet, religion, baggrund eller farven på øjnene eller farven på huden. Det er prøvestenen for

det internationale samfund. Gazastriben er deres test. Hvad gør de? De ser på det i stilhed. Med hensyn til uretfærdighed, så er det uretfærdigt. Det er uretfærdigt.

I det øjeblik rettede jeg kun mit ansigt mod Gud som en trofast person, mod Gud for at give mig styrken og visdommen til at håndtere tragedien. Og jeg er velsignet med at være læge og kunne håndtere nødsituationer. Så dem der blev dræbt, kunne jeg ikke gøre noget for; så jeg fokuserede på at tage mig af dem, der var sårede.

Og den første besked, der kom for at give mig støtte, var fra min søn, Mohammed, som var 12 år gammel. Hvorfor? Han så mig skribe, græde og have ondt. Han sagde: "Hvorfor græder du? Hvorfor skrider du? Du må da være glad." Jeg tænkte: "Hvad taler han om? Vil han have, at jeg skal være glad? Måske ved han det ikke." Jeg sagde: "Hvordan kan du ønske, at jeg skal være glad? Bessan, Mayar, Aya og Noor er blevet dræbt." Han sagde: "Jeg ved, at de er blevet dræbt, men jeg ved også, at de er lykkelige der. De er sammen med deres mor. Hun spurgte efter dem."

Fordi deres mor døde præcis fire måneder før, de blev dræbt. Jeg sagde: "Hvis dette palæstinensiske barn på 12 år tror på det, kan han undervise de politiske ledere, der iagttager, hvad der sker. Jeg behøver ikke at bekymre mig om ham. Jeg er nødt til at fortsætte mit liv, for livet er som Einstein sagde, som at cykle. For at holde balancen må man blive ved med at bevæge sig." Jeg fortsatte med at bevæge mig hurtigere, stærkere, mere fast besluttet på ikke at give op og ikke glemme mine dejlige døtre. Og den ed, jeg gav dem: "Jeg vil aldrig hvile. Jeg vil aldrig slappe af. Jeg vil aldrig give op." Det er derfor, jeg er her, indtil jeg møder dem en dag. For at møde dem en dag med en stor gave, nemlig at deres hellige sjæle og ædle blod ikke var spildt. Det gjorde en forskel i andres liv; ikke med kuglen, ikke med missilet. Det er med visdom; med modige, venlige ord og gode gerninger. Det er midlerne. For hvad gør du som journalist? Ord er stærkere

end kugler. Kuglen dræber én gang, men ord er mere indflydelsesrige. Det er det, jeg gør med mit liv; det er derfor, jeg er her.

RASMUSSEN: Som du siger, er den tragiske ironi, at du havde været en aktør for fred mellem Israel og Palæstina i mange år, før dine døtre og din niece blev dræbt. Som ung mand arbejdede du på en israelsk gård, og du fandt ud af, at familien var lige så kærlig som din egen familie. Dine døtre deltog i fredslejre med israelske børn. Du var den første palæstinensiske læge på et israelsk hospital. Du var med til at bringe israelere til dit hjem i Gaza en weekend om måneden for at nedbryde de fordomme, vi har over for hinanden. Du skrev endda, at du håbede, at dine døtres død ville være de sidste. Du sagde: "Nu er jeg nødt til at vælge. Vælger jeg mørkets vej, eller vælger jeg lysets vej? Mørket er giftigt had og hævn, eller lyset er at tage mig af mine andre fem børn og fremtiden?" Du håbede, at der ud af denne forfærdelige tragedie ville komme en måde at bygge bro over kløften på for at finde sandhedens lys, der kunne gøre det muligt for palæstinensere og israelere at leve sammen.

Kan du sige mere om, hvad din mission er nu?

DR. ABUELAISH: Min mission nu, og da jeg sendte mine døtre på fredslejr, og selv da jeg arbejdede på gården som 14-årig, var det første gang, for som jeg sagde, var mit liv krigen. Krig er ikke den soldat, der dræber og bliver dræbt. Krig er langt mere end den soldat, der dræber eller bliver dræbt. Krig handler om mennesker, om kvinder og børn. Kvinder og børn betaler den største pris i enhver krig. Krig er ikke det, vi ser på skærmen. Du ser, hvad der sker i Gaza; det er ikke det, der er krig. De usynlige omkostninger ligger langt ud over det, vi ser. Sårene i hjerterne og sindene og ånderne, som vil gå på tværs af generationer, fortsætter; det er permanent.

Jeg tænker altid på, hvad vi kan gøre med konsekvenserne af krig, som børnene vil bære med sig hele livet? Indtil nu, i den seneste krig, er mere end 32.000 palæstinensere blevet

dræbt. Mere end 74.000 er alvorligt sårede. Gazastriben er det smukkeste for mig; Palæstina er et paradys for mig. Før krigen var Gazastriben et helvede, som det internationale samfund beskrev det. Før krigen var fire ud af fem børn i Gazastriben mentalt syge. Nu er Gazastriben en spøgelsesby. Man kan ikke genkende kvartererne, gaderne. Folk er ikke dem, jeg kender.

For et par uger siden sendte de mig et billede af min nevø. Han er 24 år. Jeg var chokeret over at se ham. Han så ud til at være 45, 50. Gazastriben er nu håbløs, hjælpeløs, livløs, uden mad, uden vand, børneløs, forældreløs. Det er det tættest befolkede område med hensyn til befolkning, og det tættest befolkede område med handicappede, med forældreløse børn; 17.000 forældreløse børn. Familier blev udslettet.

Hvad kan vi sige? Hvordan kan vi sende et budskab om, at vi befinder os i det 21. århundrede? At vi lever i en menneskelig verden? At vi ønsker, at verden skal være i overensstemmelse med menneskelige værdier? For at bevise, at de levede efter disse værdier, men det forhindrer mig ikke i at sige min mening. Det er det, jeg opfordrer folk til at gøre; at sige fra. Hvad der sker i Gaza, og krigen der. Det er ikke der; det er på tværs af grænser. Krigen krydser grænser; man ser konsekvenserne over hele verden. Det er ikke palæstinensisk-israelsk – det er universelt. Vi har brug for, at det universelle, det internationale samfund for en gangs skyld står ved deres egne værdier, at de tror på dem – retfærdigheden, ligheden, friheden, værdigheden og menneskerettighederne. Hvem skrev

menneskerettighedskonventionerne? De blev skrevet i Europa. Tror de på det eller ej? Hvis de tror på det, skal de leve efter det – ikke efter dobbeltmoral. Hvad der er hvidt, er hvidt; hvad der er sort, er sort. Og det er det, vi har brug for. Vi ønsker at genskabe tilliden til vores internationale samfund. Det er garantien for en stabil og bæredygtig verden.

Det er det, jeg forsøger at gøre og vil fortsætte med at gøre. Jeg tror på, at intet er permanent i livet. Intet er

permanent, og intet er umuligt. Alt er dynamisk, og livet er en cyklus. Vi går op, og så går vi ned. Det er tid til forandring.

Jeg opfordrer de politiske ledere, som er der for at repræsentere deres folk, de er tjenere og tjener folket selv. De bør lytte til folket. Kan du se, hvad der sker overalt i verden? Der er en kløft mellem den offentlige mening og de politiske ledere. De politiserer ud fra deres egne begrænsede politiske interesser eller dagsordener. Så det er på tide, at de har det moralske mod til at tage risici. At sige: "Vi slutter os til offentligheden for at nå offentlighedens mål."

For på den måde vil de redde palæstinenserne, israelerne og deres folk. De vil redde israelerne fra deres ekstremt destruktive lederskab af israelerne. Og også fordi enhver skade – det ekstreme politiske israelske lederskab er destruktivt for deres folk og for os som palæstinensere. Så vi har brug for nogen, der kan sige: "Det her er ikke godt for nogen. Vi er nødt til at gribe ind med det samme; nu, ikke i morgen."

RASMUSSEN: Du havde håbet, at dine døtres død ville være det sidste dødsfald i denne kamp. Nu, 15 år senere, fortsætter den endog i en meget større skala. Du sagde i et interview i sidste måned, at 20 medlemmer af din omfattende familie var døde. Hvad er årsagen til denne voldsspiral?

DR. ABUELAISH: Som læge, selvfølgelig, og som du nævnte, sagde jeg det: Hvis jeg kunne vide, at mine døtre var det sidste offer, der blev dræbt på vejen til fred mellem palæstinensere og israelere, så ville jeg acceptere det. Men det var de ikke; de var bare tal. Og jeg vil aldrig acceptere, at noget menneske bare er et nummer, eller det de kalder "følgeskadevirkninger". Mennesker er mennesker; de har navne, de har planer, de har håb. De har forældre, de har en fremtid, de har liv. Det er på tide at tale om mennesket som et menneske. Hvert menneske er verden for sine kære. Hvis man redder én, er det, som om man redder verden. At dræbe en, som

om man dræbte verden. Det er derfor, jeg aldrig vil acceptere det, og jeg vil fortsætte med at kæmpe for menneskeliv og lighed.

Du taler om, hvad der er problemerne. Som læge lærte jeg, at for at kunne behandle en patient, skal jeg have en præcis diagnose. Den præcise diagnose er sandheden, er lyset, der leder os i mørke tider. For når jeg har diagnosen, kan jeg sætte den rigtige behandling i gang.

Så hvad gør jeg for at få en præcis diagnose, når en patient kommer til mig? Jeg undersøger historien – ikke for at bebrejde patienten – men for at vide, hvad der er sket, og hvad der foregår. Derefter foretager jeg en gennemgang og nogle undersøgelser. Når jeg har en klar idé om diagnosen, kan jeg sætte den rigtige behandling i gang.

Som jeg sagde, er det sandheden, for Jesus sagde: "Søg sandheden, og sandheden vil gøre jer frie." Vi ønsker at være frie i denne verden. Så hvad skete der? Vi, som det palæstinensiske folk, vi er den palæstinensiske nation. Vi er det palæstinensiske folk. Ikke for at håndtere det på en fragmenteret måde. Når en patient kommer til mig og lider i sin hånd, ser jeg på hånden, men denne hånd er knyttet til den menneskelige krop. Den fejlslagne læge behandler sygdomme. Vi behandler ikke sygdomme; vi behandler mennesker, hele mennesker. Så jeg fokuserer ikke på hånden; hånden er knyttet til den. Måske er symptomet her, men smerten eller sygdommen er i selve kroppen. Så vi er nødt til at have en samlet, omfattende og holistisk tilgang.

Der er en palæstinensisk nation, og der er et israelsk folk. Den ene er besætter, den anden er besat. Den ene er undertrykker, den anden er undertrykt. Den ene har atomkraft (våben), og palæstinenserne har ikke denne atomkraft. Kulturminister [Amihai Eliyahu, fra partiet Otzma Yehudit, han prøvede, og han sagde det, selv [det israelske Knesset-medlem for Likud Revital "Tally"] Gotliv sagde: "bomb palæstinenserne med atomvåbnet." Og forsvarsminister Yoav Gallant sagde:

“Palæstinenserne er ikke mennesker, de er dyr.” Det er tilskyndelser. Jeg opfordrer folk til, at hvis de ikke har et godt ord, så lad være med at sige et dårligt. Ord gør ondt; de gør mere ondt end noget andet. Det er diagnosen. Vi ønsker, at palæstinenserne skal være frie, og at israelerne skal være frie. Selv besættelsesmagten er ikke fri.

RASMUSSEN: Men du talte om behovet for at bryde voldscyklussen i form af hævn...

ABUELAISH: Hævn vil aldrig virke.

RASMUSSEN: Modhævn...

ABUELAISH: Aktion og reaktion vil ikke hjælpe.

RASMUSSEN: Og at der ikke er nogen militær løsning.

ABUELAISH: Jeg sagde det klart, og det er, hvad min datter Bessan, Gud velsigne hendes sjæl, sagde til mig, da hun var 14 år gammel: “At besvare vold med vold løser ikke noget problem.” Aktion og reaktion, denne onde cirkel hjælper overhovedet ikke. Vi har noget negativt, vi behøver noget positivt. Vi er nødt til at opnå ligestilling mellem palæstinensere og israelere, ikke besætter og besat, men fri og fri, baseret på lighed, retfærdighed, frihed for alle og værdighed for alle. Det sagde jeg klart og tydeligt. Vi er begge, som palæstinensere og israelere, som siamesiske tvillinger. Ingen kan vende ryggen til. Enhver skade på den ene vil påvirke den anden. Vi lever og sejler i samme båd, og vi må ikke tillade nogen at gøre skade på en anden; vi skal nå kysten fredeligt, på lige fod. Så jeg har sagt det: Israelernes fremtid, sikkerhed, uafhængighed, frihed, værdighed og liv er forbundet, sammenflettet, uadskilleligt og indbyrdes afhængigt af palæstinenserne sikkerhed, frihed, rettigheder, værdighed og liv. Det er den eneste måde, som er en garanti for et langvarigt, stabilt og bæredygtigt forhold.

Selv ordet “fred” taler vi om nogle gange. Fred er ikke et

ord; det er ikke et ord, vi taler om. Vi ønsker fred, men ingen beder os om at grave dybere. Hvad er det for en fred, vi taler om? Folk har mistet troen på den, fordi de ikke kan se den. Fred er en relation. Det er et forhold mellem to parter. Jeg har et fredeligt forhold til dig baseret på respekt, hvor vi lytter til hinanden.

Vi er nødt til at have fred mellem os og miljøet. Har vi fred med vores miljø, med Jordan? Vi gør skade på vores jord, vi gør skade på vores miljø. Vi har ikke engang fred med det miljø, vi lever i, så vi har brug for denne fred. Der er visse behov. Fred er målet, men vi har brug for midlerne til at opnå denne fred.

Hvad er midlerne? Nummer et: respekt, lighed, retfærdighed for alle, værdighed for alle, liv for alle. Når vi opnår disse forudsætninger, vil fred være en konsekvens. Og det er det, vi har brug for til at ændre vejen, ikke at starte fra bunden. Start med de grundlæggende krav, det vigtigste fundament for fred, og byg derefter. Bygningen vil være fred, men du er nødt til at etablere midlerne.

RASMUSSEN: For lige at følge op på det, så skrev du i din bog: "Mens det internationale samfund er imod raketter og selvmordsbomber, så er jeg også imod at lukke døren for de mennesker, der lider. Jeg beder om et anstændigt liv for palæstinenserne. I stedet for at bygge en mur skal vi bygge en bro."

Som et minde til dine døtre, Bessan, Mayar og Aya, grundlagde du Daughters of Life Foundation. Og på jeres hjemmeside står der: "Had er ikke et svar på krig. I stedet er åben kommunikation, forståelse og medfølelse de værktøjer, der skal til for at bygge bro over kløften mellem israelske og palæstinensiske interesser. Alle kan leve i harmoni, og alle kan nå deres fulde potentiale åndeligt, følelsesmæssigt, fysisk og intellektuelt."

Hvorfor kaldte du din bog {Jeg vil ikke hade}?

ABUELAISH: Jeg kaldte min bog {I Shall Not Hate}, fordi folk efter tragedien plejede at spørge mig, og de spurgte min datter Shatha – Christiane Amanpour spurgte hende i et interview: “Hader du?” Min datter, Shatha, som er 17 år gammel, og som jeg også sendte på fredslejr, sagde, at svaret var: “Hvem skal man hade?” Folk spurgte mig: “Hader du?” Jeg sagde: “Hvorfor stiller man mig det spørgsmål?” Så jeg begyndte at lære om had; at lave en masse litteraturgennemgang. Jeg kom til den konklusion, at baseret på lærebøgernes definition af had, betragtede de det som en følelse eller en adfærd. Reaktionen på hvad som helst fra en person, der bliver udsat for skade, er at hade gerningsmanden. Så jeg fortalte: “Som læge ved jeg, at had ikke er en følelse. Had er ikke en følelse eller en adfærd. Had ligger langt bag det. Og det er det, jeg har offentliggjort. Jeg lavede en masse research om det. Had er en destruktiv sygdom, der smitter en selv eller et samfund. Det er resultatet af påvirkning.” Så jeg bruger min medicinske uddannelse. Den offentlige sundhedstilgang, den immunologiske tilgang, til at tillempe det på had. Så hvorfor ønsker folk, at jeg skal blive ramt eller syg af denne sygdom, der hedder had?

Had er en gift; det er en gift, som er giftig for den menneskelige krop. Det er en ild, der brænder kroppen; det er en kræftsvulst indeni. Hvis vi sidder her, og en person, der har gjort dig virkelig skade, en eksistentiel trussel, går forbi, hvordan har du det så? Med det samme bliver du blind, du kan ikke fungere, du kan ikke se. Så jeg sagde: “Had forstyrrer balancen i den menneskelige krop. Du fungerer ikke godt, du er tung, du kan ikke bevæge dig. Dit sind er altid optaget af det. Så i stedet for det, er livet stadig foran dig.” Så jeg er et offer for tragedien og drabet på mine døtre, men jeg vil aldrig acceptere at være et offer for den sygdom, der hedder had.

Jeg siger til folk: “Accepter ikke at være et offer mere end

én gang." I stedet for at blive ved med at være et offer – at være et offer er forbundet med stigmatisering. Brug al din energi på at ændre tragedien eller den udfordring, du står over for, til en mulighed. At gå fra at være et offer til en overlever; at være en leder i denne verden. Det er det budskab, du sender til gerningsmanden, at modgiften til hævn og had er succes og lederskab og at bevæge sig fremad. Det er det, jeg er fast besluttet på at gøre. Fordi mine døtre – jeg tror også, min tro lærte mig, at selv denne tragedie var af det gode. Jeg spurgte mig selv, hvorfor mine døtre blev udvalgt; hvorfor blev jeg reddet? Fordi hvis jeg var blevet et par sekunder længere sammen med dem, ville jeg være væk. Der er en mission; det ved Gud, og det ved vi ikke.

Derfor bekendtgjorde den israelske premierminister [Ehud Olmert] en ensidig våbenhvile på andendagen, da den [tragedien] blev dækket direkte af medierne. Det reddede andre liv. Det hjalp mig; det tilfredsstillede mig. Det symboliserede krigen, og det er den anden positive ting, der kom ud af dette; etableringen af Daughters for Life Foundation. For livet er, hvad vi gør det til – det har altid været sådan, og det vil altid være sådan. Det er i vores hænder. Du kan forme dit liv, som du vil have det. Lad ikke andre forme det for dig. Vær dig selv; undervurder ikke dig selv. Tag ansvar uden at bebrejde eller skamme dig, og fortsæt fremad.

Så jeg etablerede Daughters for Life, fordi jeg i mit liv som palæstinenser står i gæld til min mor, min kone og mine døtre. En palæstinensisk mor er helten, det er hende, der står bag den palæstinensiske nations overlevelseshistorie. Kvinder er dem, der giver liv; kvinder er dem, der nærer liv. Kvinder er dem, der ofrer alt for deres børn. Forestil dig en verden uden kvinder. Det er kvinderne, der udviser og spreder kærlighed, medfølelse og liv. De kan amme børnene. De har medfølelsen, kærligheden, beslutsomheden og venligheden. Det er derfor, jeg tror på kvinder. Nævn mig fem kvinder i verdenshistorien, som

har stået bag krig. Du kan ikke finde fem, men hvor mange mænd kan du finde? Vi, i denne verden, kvinder og mænd; de blev skabt til at supplere hinanden, til at støtte hinanden. Kvinder er verdens skønhed.

Det er derfor, jeg har etableret Daughters for Life, for uddannelse af piger og unge kvinder fra Mellemøsten og Nordafrika, uden nogen form for diskrimination. Hvis politik diskriminerer baseret på race, etnicitet, farve eller religion, så inkluderer Daughters for Life alle. Det er inkluderende for alle, uden nogen form for diskrimination baseret på etnicitet eller religion: Palæstinensere, israelere, jordanere, syrere, libanesere, nordafrikanere, muslimer, jøder og kristne uden nogen form for diskrimination. Hvis politik splitter, samler Daughters for Life. Det er det budskab, vi ønsker i denne verden, for at opnå en stabil, bæredygtig verden er kvinders funktion og pligt, kvinders uddannelse, og at give kvinder mulighed for og evne til at udøve den rolle, de fortjener. Jeg er sikker på, at hvis det ikke lykkes for dem, vil de aldrig gøre det værre, end det er nu. Det er på tide at prøve. Jo mere vi ser kvinder sidde ved bordet, jo mere håbefuldt er det.

RASMUSSEN: Tilbage til at bryde voldsspiralen: Din datter Aya sagde: "Når jeg bliver voksen og mor, vil jeg have, at mine børn skal leve i en virkelighed, hvor ordet 'raket' bare er et andet navn for en rumfærge." Og din datter Bessan sagde i en dokumentar om fredslejren: "Vi tænker som fjender. Vi bor på hver sin side og mødes aldrig. Men jeg føler, at vi alle er ens, vi er alle mennesker." Du har også understreget, at palæstinenserne og israelerne er mere ens end forskellige.

For at vende tilbage til spørgsmålet om had, så sagde en meget ekstraordinær kvinde, Amelia Boynton Robinson, som var vicepræsident for Schiller Instituttet i mange år, og som var med i den amerikanske borgerrettighedsbevægelse, at "had ikke kun ødelægger den, der bliver hadet, men det ødelægger også den, der hader". Som du siger, er det gift. Da du flyttede til

Canada, talte du i en synagoge. Du blev spurgt: "Okay, Dr. Abuelaish, men hvad lærer du dine børn om israelerne?" Hvad skete der så?

ABUELAISH: Mange tak for dette spørgsmål, for det er opfattelsen og uvidenheden. Når vi ikke kender folk, har vi vores egne ideer. Så efter det, jeg oplevede, blev jeg inviteret til den synagoge, hvor der var omkring 1200 mennesker – muslimer, jøder, kristne, fra alle steder. De flyttede endda lokalet fra det ene til det andet på grund af antallet; de kunne ikke rumme alle. Og det var første gang i mit liv, jeg tog mine børn med til en begivenhed. Efter spørgsmålene spurgte de: "Hvad skal jeg lære mine børn bagefter?" Så mit svar til dem – som er på videoen – var: "Jeg praktiserer medicin med videnskabelig evidens, så mine børn er her." Jeg kaldte på min datter Raffah, som var ni år gammel. "Habibi Rafah, min skat, kom her. Fortæl dem, hvad jeg lærte dig under krigen, da bombardementerne kom alle vegne fra, huset rystede og var under beskydning." Hun var genert, og så begyndte hun at tale. Det, hun sagde, var: "Min far lærte os hebraiske ord. Oversættelsen for 'Jeg elsker dig'; 'Hvordan har du det?' " Det er svaret. Det er opfattelsen. Hvorfor denne fordom om, at palæstinenserne lærer deres børn at hade eller at være vrede? Vi hader ikke nogen, selv vores palæstinensiske digter Mahmoud Darwish sagde: "Vi hader ikke nogen; vi stjæler ikke fra nogen; og vi ønsker ikke at udslette nogen." Vi ønsker at blive anerkendt; vi ønsker at have vores værdighed, vores frihed. For det helligste i universet er mennesket og friheden, og vi er berøvet friheden.

Så jeg opfordrer indtrængende verden – verden er i øvrigt ikke fri, så længe palæstinenserne ikke er det. De er nødt til at zoome ind for at forstå, at verdens frihed er baseret på palæstinenserne frihed.

RASMUSSEN: Vores partner, LaRouche-organisationen, har for nylig udgivet en video, " Oase-planen: LaRouches løsning på Mellemøsten." Den beskriver, hvad den amerikanske økonom og

statsmand Lyndon LaRouche har foreslået og udviklet siden 1975. Idéen om fred gennem udvikling mellem Israel og et uafhængigt Palæstina, gennem samarbejde om at udvikle vandressourcer og anden infrastruktur, fordi vi mener, at vi er nødt til at have en vision om en fremtidig fælles interesse i gensidigt fordelagtig økonomisk udvikling for at bygge bro over kløften. En vision, hvor israelere og palæstinensere kan leve fredeligt sammen, som en måde at bane vejen for fred på. Hvad synes du om forslaget til denne Oase-plan, og hvordan kan en vision om økonomisk udvikling være med til at skabe fred?

ABUELAISH: Det er et vigtigt element, fordi du taler om økonomi og udvikling. Økonomisk udvikling er et aspekt af et menneskes behov. Men vi har brug for udvikling i de forskellige sektorer og forskellige aspekter. Som en bygning, siger jeg. Bygningen har brug for et stærkt fundament, og økonomien og kapitalen er sikret. De [de internationale investorer] er bange. Man har brug for stabilitet og bæredygtighed, tryghed og sikkerhed. Enhver, der vil investere i en økonomi i Gazastriben – kan nogen nu gå hen og investere i Ukraine? Kan nogen investere i Ukraine nu? Nej, ingen vil investere i Ukraine, for det er ikke trygt, det er ikke sikkert. Hvis verden sagde: "Vi vil investere i Gazastriben", hvad ville de så sige? "Nej, jeg vil have tryghed, jeg vil have sikkerhed." Så økonomisk udvikling støtter og styrker de forhold, vi har brug for at forberede. Det fører til stabilitet, bæredygtighed og opbygning af tillid. Tillid er afgørende i et forhold. Så det første, man har brug for, er de midler, jeg talte om, for at økonomisk udvikling kan trives. Nummer et, lighed; for hvis vi ikke sidder [ligeværdigt ved samme bord] på samme tid, som vi siger udvikling, så tvivler jeg. Vi er nødt til at udfylde hullet med lighed.

Der er en kløft, så man er nødt til at udfylde kløften med lighed. Så bevæger vi os sammen på lige fod mod målet om økonomisk udvikling, der fører til stabilitet og bæredygtighed. At vende den mørke side i deres forhold og gøre

det til en lysere side med følgende værdier: lige, retfærdig, fri, værdighed og udvikling. Det vil sige uden at lade nogen i stikken, uden at efterlade nogen tilbage. Og på en samarbejdende måde og inkluderende, ikke ekskluderende. Det er det, jeg tror kan føre til et langvarigt [samarbejdsforhold], og folk vil sige, at det er den rigtige, den korteste vej, som kan hjælpe os med at komme videre.

Som jeg har sagt mange gange, vil militære midler og krige aldrig sætte en stopper [for vold]; det fører kun til mere blodsudgydelse, mere smerte, mere lidelse, mere had, mere vold og mere ekstremisme end nogensinde før. Kan vi ændre på det og forstå det? Fordi vi siger: "Aldrig igen, aldrig igen, aldrig igen." Vi er nødt til at lære, vi begår fejl i livet, men fejl er til for at lære af. En fejl er en fejl, hvis vi lærer af den og ikke gentager den. Hvis den bliver gentaget, er det ikke en fejl. Det betyder, at vi gør det med vilje, og at vi ikke har lært af det.

Jeg håber, at den 7. oktober bliver den sidste, vi oplever; at vi lærer af det og bruger det som en mulighed. Vi har et moralsk, etisk og menneskeligt ansvar; palæstinensere, israelere og det internationale samfund. De, der betalte prisen: de palæstinensiske børn, kvinderne, de sårede, ødelæggelserne og israelerne. Vores moralske ansvar for at holde dem i live ved at sprede håb, sende et budskab til dem om, at I banede vejen for denne udvikling baseret på de midler, vi taler om, at de spredte lyset for os alle. De var lys, der blev brændt for de kommende generationer, ikke for at blive afbrændt af politiske interesser. For i livet har vi en prioritet; prioriteten i livet er ikke fortiden. Fortiden er til at lære af. Prioriteten i livet er nutiden og fremtiden. Hvem er nutiden og fremtiden? Vores børn og de kommende generationer. Vi er ansvarlige; hvilken arv ønsker vi at efterlade dem? Hvis vi elsker dem, er vi nødt til at tage ved lære. For at give dem mulighed for at arve en tryk, sikker, sund, fredelig og fri fremtid. Det er det, vi er nødt til at

arbejde sammen om. Det er ikke kun palæstinensere og israelere. Det internationale samfund bør træde til, fordi det er i hele verdens interesse. For det, der sker dér, er universelt. At løse det, at sætte en stopper for det, giver håb til verden. Stol på det internationale samfund, og hele verden vil få gavn af det.

RASMUSSEN: Der er også den idé, du lige talte om, om at have et billede af fremtiden. Og at bestemme, hvad vi gør nu for at nå den fremtid. Vi har et billede – det er vores idé om Oaseplanen – men vores internationale formand Helga Zepp-LaRouche har også ofte brugt idéen om en katolsk biskop fra renæssanceperioden, kardinal Nicholas af Cusa. Han kaldte det modsætningernes sammenfald; at man aldrig kan løse konflikten på konfliktens niveau. At man er nødt til at hæve sig over det for at finde den fælles interesse, hvor folk så kan se, hvorfor de skal arbejde sammen. Han skrev endda et værk kaldet {De Pace Fidei}, {Troens fred}, for at finde en enhed blandt de mange forskellige religioner.

Til sidst i din bog talte du om, at du ligesom Martin Luther King har en drøm. Hvad er din drøm? Og har du nogle afskedsord til vores seere? Og lige før det talte du om din mission, også professionelt, om at bringe liv ind i verden. Det jødiske folk, når de vil sige "Skål!"... De siger faktisk "L'chaim!" – til livet. Hvis vi kunne gøre det til et fælles princip for at skabe enhed og fred mellem israelerne og palæstinenserne; at have det som et slogan – "Til livet!" Men hvad er din drøm, og har du nogle afsluttende ord til vores seere?

ABUELAISH: Min drøm, og mit håb, som jeg arbejder for, er at se en ende på palæstinenserne lidelser og at være frie, side om side med israelerne. Jeg ser det i en dynamisk verden, som jeg sagde. Intet er umuligt. Ingen forventede, at der en dag i 1994 ville være en positiv aftale mellem Yasser Arafat og Yitzhak Rabin, og at de ville give hinanden hånden. Så intet er umuligt. Verden er fuld af overraskelser, men overraskelser er ikke bare ord. Overraskelser og håb er værdier, som vi er

nødt til at kæmpe for; og at se sandheden og forstå uden fordomme. Det vil gavne verden.

Som jeg sagde, har vi mange fællestræk mellem begge dele. Den eneste garanti, mit håb er at se min nabo som en israelsk jøde; at leve side om side som ligeværdige, som frie. At vende vredens side, uvidenhedens-, arrogancens-, besættelsens-, undertrykkelsens- og umenneskelighedens side og finde sammen i fællesskab. Tro mig, jeg kan se det, hvis vi rækker hinanden hånden, palæstinensere og israelere. Du kan se det i Israel, sundhedssystemet i Israel er bygget af palæstinensiske israelere; 30%, 40% af sygeplejerskerne, lægerne, da jeg arbejdede der. Jeg drømmer om at se palæstinensiske børn og israelske børn i samme skole, på samme universitet, på lige fod med alle andre nationer. Tro mig, begge nationer venter på dette øjeblik. De er modstandsdygtige; de kan vende udviklingen. Jeg venter på at se det ske. Og personligt, når folk siger: "Det er kompliceret," så siger jeg: "Intet er kompliceret." Hvis der er en god vilje, er der en vej. Og vi er nødt til at finde vores vej med støtte fra det internationale samfund. Og fordi det er håbet og målet og drømmen for det internationale samfund, uden at være ligeglade, partiske, selektive eller medskyldige. Men at være fair og arbejde for rettigheder, lighed og retfærdighed for palæstinensere og israelere. Jeg siger til jer, israelerne, at den israelske interesse er mere rettet mod og med palæstinenserne. De har amerikanske jøder, du er en amerikansk jøde. Deres nære nabo, som er palæstinenserne, er tættere på dem og mere forbundet med dem end jøderne i USA. Jeg bor i Canada, og mine naboer er jøder, så når jeg har brug for hjælp, er det første, jeg ringer til, min nabo. Så, de er nødt til at opbygge og styrke deres forhold som ligeværdige, frie og værdige naboer. Det er garantien for et godt liv for alle, hvor jeg værdsætter livet, og israelerne siger "L'chaim!"

RASMUSSEN: Tusind tak skal du have. Jeg opfordrer vores seere til at læse Dr. Abuelaishs bog og se filmen, når den er

tilgængelig for jer. Vi ser den i eftermiddag. Jeg vil også opfordre jer til at tilmelde jer Schiller Instituttets gratis online-konference den 13. april, "Oase-planen: LaRouches løsning for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina, og hele Sydvestasien."

Tusind tak skal du have.

ABUELAISH: Det var med glæde, tak.

RASMUSSEN: Tak, fordi du talte til os, og vi ønsker dig al mulig held og lykke med at udføre din mission for fred og forsoning. Vi håber, at mange mennesker vil slutte sig til dig i denne mission.

ABUELAISH: Jeg har brug for, at dit institut slutter sig til os.

RASMUSSEN: Ja.

ABUELAISH: Tusind tak.

Epilog: Om medfølelse:

Efter at denne interviewer så dokumentarfilmen "I Shall Not Hate", stillede hun Dr. Abuelaish et spørgsmål:

RASMUSSEN: Schiller Instituttet er opkaldt efter Friedrich Schiller, frihedens digter. Han, såvel som Mahatma Gandhi, understregede, at man er nødt til at fremkalde medfølelse for at åbne folks hjerter.

ABUELAISH: Jeg er enig med dig. Medfølelse betyder ansvar, at være autentisk, oprigtig og gøre det med mod. Vent ikke på at nogen fortæller dig, at du skal være medfølelse. Vær initiativtageren. Jeg sidder i den rådgivende bestyrelse for Coalition for Compassion. Medfølelse er afgørende.

RASMUSSEN: Din historie, først i bogen, i stykket om dig og nu i filmen, vil åbne folks hjerter. Friedrich Schiller brugte

drama til at fremkalde medfølelse. Mahatma Gandhi sagde: "Vi kan ikke begå vold mod andre..."

ABUELAISH: Vold mod vold.

RASMUSSEN: Men din lidelse vil åbne folks hjerter.

ABUELAISH: Jeg er enig med dig, og det er vigtigt.

RASMUSSEN: Nu må vi handle for at stoppe lidelserne.